

Senfoninin ilk seslendirilmesinden sonra izlenimlerini yazan çağın ünlü keman virtüozu Louis Spohr, "eser olağanüstü güzellikte, Beethoven'in çok kötü yönetmesine rağmen..." der.

Böyle bir yapıt, seçkin koreografların da ilgisinden uzak kalamazdı. 1908 yılında I. Duncan birinci bölümü New York'ta, Diaghilev senfoninin tümünü Monte Karlo'da sahneye koymuşlardır. Ülkemizde de eserin tamamı Ankara Devlet Balesi tarafından Uwe Scholz'un koreografisiyle sahnelenmektedir.

Yaratı temel gücünü ritimden alır. Çılgın ve şeytani bir ritim şarhoşluğu dört bölümde, her an kendini hissettirir.

Ağır ve uzun giriş (Poco sostenuto) hemen hemen özgür bir bölüm niteliğindedir. Bir kuşun çağırısına benzeyen motiflerle çabuk bölüme bağlanır. Flütün çaldığı bu motifler az sonra bütün bölüme (Vivace) egemen olur.

İkinci bölüm Allegretto'da viyolonseller ile sunulan konu, ikinci keman ve viyola gruplarını dolaşır, gitgide giriftleşerek "fugato"ya dönüşür. Bölümün ortalarında klarinet, fagot ve birinci kemanlar, bölümün en lirik satırlarını sunarlar.

Üçüncü bölüm Scherzo, parlak ışıklı düşüncelerle doludur. Vincent d'Indy'ye göre, bölümün ortasında yeralan trionun ağır ezgisi, Avusturyalı hacıların şarkısından alınmıştır.

Sonu gelmeyen ritmik bir enerji ile dolu son bölümü dinlerken Vincent d'Indy, Zeus rahiplerinin güz aylarında Baküs şerefine düzenledikleri şenlik havasının yaşandığını söyler.

Ayhan Erman